

Parshat Vajakhel - Pekudé - Hachodesj -5786- (nr. 255)

Samenvatting Vajakhel – Pekudé

Moshe verzamelt het volk van Israël en herhaalt voor hen alle dingen die Hashem hem in de voorgaande drie Parshiot heeft verteld . Veel van deze sidra herhaalt dus dingen die we eerder hebben gelezen. Ten eerste: het gebod om shabbat te houden : zes dagen per week mogen joden werken, en de zevende dag is een speciale rustdag, de sjabbat . [G'ds](#) bevel om materialen te doneren voor de bouw van de Mishkan .

Voor de constructie van de [Misjkan](#) was allerlei materiaal nodig : metalen (goud, zilver en koper); stoffen en materialen (wol, linnen en huiden); hout, olie, specerijen en edelstenen. Zodra Moshe klaar was met praten, gingen de mensen dingen brengen om aan de Misjkan te schenken. De mensen waren zo blij om bij te dragen dat ze alles meebrachten wat ze hadden: sieraden , materiaal en huiden en stoffen. Ze brachten zoveel mee, dat Moshe moest zeggen dat ze moesten stoppen, en toch waren er extra spullen. Opnieuw horen we over de meester-ambachtslieden Betsalel en Oholiav, twee zeer getalenteerde mannen die de leiding hadden over de bouw van de Misjkan. Nu lezen we over de eigenlijke bouw van de Misjkan. Nogmaals, dit alles werd uitgebreid beschreven in de vorige [Parshiot](#) , maar hier hebben we het over hen die het daadwerkelijk doen.

Parshat Pekudé is de laatste van de vijf Parshiot die de Misjkan bespreekt . De sidra begint door ons een boekhouding te geven van het goud, zilver en koper dat aan de [Misjkan](#) werd geschonken . Vervolgens wordt beschreven hoe Betsalel en Oholiav de acht speciale kledingstukken maakten die de Kohanim (priesters) moesten dragen : het lange hemd, de broek, de hoed en de gordel . Nu de bouw van de Mishkan voltooid was, zetten ze alles op de juiste plaats. Toen kwam er een wolk neer op de Mishkan, en dit liet iedereen zien dat Hashem 's aanwezigheid erin was .

Samenvatting van Haftara Hachodesj - [Jechezkeel](#) (45:18 - 46:15).

In verband met de feestdagen Poerim en Pesach hebben onze wijzen ingesteld dat wanneer de speciale Parasjat Hachodesj wordt voorgelezen, zoals deze week het geval is, lezen we in plaats van de wekelijkse haftara, deze speciale haftara .

Deze bijzondere [haftara](#) is een profetie over het Pesachoffer dat tijdens het Messiaanse tijdperk zal worden gebracht, en weerspiegelt het thema van de Hachodesh-Torah-lezing: Moshe's opdracht aan de Joden in Egypte om het Pesachlam voor te bereiden en te brengen. Deze haftara maakt deel uit van de profetie van Jechezkeel over de derde Heilige Tempel : de structuur, de inwijding en enkele van de gebruiken die daarin in acht zullen worden genomen. De haftara begint met een beschrijving van de verschillende offers die tijdens de zeven dagen durende inwijdingsceremonie van de [Tempel zullen worden gebracht, en vermeldt vervolgens dat we op de 14e van](#) Nissan het Pesachoffer zullen brengen.

Een groot deel van de rest van de haftara is gewijd aan de offers die door de Kohen Hagadol (הנשיא) zullen worden gebracht, en beschrijft zijn in- en uittreding uit de Tempel.

Het sneeuwbal-concept

Het Tora-gedeelte van deze week, Vajakhel, (Shemot 35:1-38:20) begint op een bekende toon. Het was tenslotte pas vorige week, op Poerim, dat we de dramatische reactie van koningin Esther lazen op het verzoek van Mordechai om persoonlijk in te grijpen bij koning Achasjverosj namens het Joodse volk. Aanvankelijk, zoals u zich zeker zult herinneren, aarzelt ze nogal om op zijn verzoek in te gaan. Maar uiteindelijk stemt ze toe, met deze klinkende

woorden : "Ga en verzamel alle Joden die zich in Shushan bevinden en laat ze voor mij vasten, drie dagen lang niet eten of drinken, dag en nacht. Ook ik, en mijn entourage, zullen ook vasten...!" (Esther 4:16).

Met deze inspirerende, ja, poëtische woorden bereikt ze een werkelijk zeldzame gebeurtenis. Het Joodse volk, dat al door Haman zelf werd belasterd als een "verstrooid en verdeeld volk", verenigt zich en aanvaardt haar verzoek volledig. De hele Joodse bevolking, zonder uitzondering, komt op haar bevel bijeen in gebed.

Wonder der wonderen ! Maar Esther was niet de eerste die zo'n resultaat bereikte. Die eer gaat naar Moshe Rabbénoe, zoals we lezen in het openingsvers van de parasja van deze week :

"En Mosjé verzamelde de hele vergadering van de kinderen van Israël en sprak hen toe..." Mosjé en, lang daarna, Esther waren beiden in staat tot deze unieke prestatie. Ze verenigden beiden de hele Joodse gemeenschap – Esther in een moment van naderend onheil, en Mosjé bij een veel gelukkiger gelegenheid, bij het fundament leggen van de Misjkan, de Heilige Tabernakel.

Wat was de inhoud van Mosjé's toespraak tot de gehele gemeente ? Hij leidde de kern van zijn opmerkingen in, met de woorden van de Almachtige Zelf . En hij begint, met misschien wel de belangrijkste mitsva van allemaal: Sjabbat, de Sjabbat. Zijn boodschap is krachtig maar ook vrij kort .

Vervolgens gaat hij verder met het onderwijzen van hen over de structuur en inhoud van de Misjkan. Hij schetst de metalen, oliën, specerijen, stoffen, bont, hout en heilige kledingstukken die nodig zullen zijn . Zijn uiteindelijke boodschap is zijn oproep tot edelmoedige bijdragen, door zich opnieuw tot de hele Congregatie van de Kinderen van Israël te richten. Hij beperkt zijn verzoek niet tot de rijken en machtigen. Integendeel, hij benadrukt dat alle "edelmoedigen van hart" een rol te spelen hebben bij de bouw en het onderhoud van dit heilige heiligdom . Het hoogtepunt van zijn toespraak is verbluffend: "... want het hele volk keerde terug , allen wier hart hen bewoog, en alle edelmoedigen van geest . Ze brachten overvloedige geschenken met zich mee... Mannen en vrouwen reageerden samen..." (Shemot 35:20-22).

Het is op dit punt dat we ons vertrouwd moeten maken met de commentaren van Rabbi Chaim ben Atar, de achttiende-eeuwse auteur van het klassieke Ohr HaChaim-commentaar op de Tora. Zijn vroomheid en scherpzinnigheid leverden hem de titel Ohr HaChaim HaKadosj, de Heilige Ohr HaChaim, op. Zo noemde mijn grootvader, zelf een vrome en scherpzinnige jood , hem, en ik ook .

De Ohr HaChaim HaKadosh is verbaasd over de uitdrukking "... en de gehele gemeente van de kinderen Israëls vertrok van Mozes 'tegenwoordigheid.'" Hij merkt op: "Renden zij allemaal haastig weg zonder afscheid te nemen van hun leider? Vroegen zij niet respectvol toestemming aan Mosjé om van zijn tegenwoordigheid weg te gaan? Wordt ons niet geleerd door onze wijzen in Tractaat Joma dat een discipel niet van zijn meester mag vertrekken zonder eerst toestemming te vragen om te vertrekken?"

Hij antwoordt op deze vragen door te suggereren dat het spirituele enthousiasme dat het schouwspel van een volledig verenigde Joodse gemeenschap doordrong, hun oordeel zozeer overwon dat ze haastig vertrokken. Ze verzuimden Moshe toestemming te vragen om zijn aanwezigheid te verlaten, omdat ze volledig opgingen in de taak die hij opdroeg. Hun enige zorg was om, zo snel als menselijk mogelijk was, de materialen te schenken die nodig waren voor de heilige taak waarmee ze nu belast waren .

Dit enthousiasme was niet van korte duur, zoals zo'n enthousiasme meestal is. Integendeel, zoals de Ohr HaChaim HaKadosh opmerkt. Hun enthousiasme groeide met de tijd, zoals we in zoveel volgende verzen zien. Sterker nog, hun enthousiasme motiveerde hen om veel meer van de materialen te doneren dan nodig was. Ze moesten worden bevolen hun donaties stop

te zetten, hun ijver te temperen, hun enthousiasme in bedwang te houden, hoewel het prijzenswaardig was.

Anderen hebben verwezen naar de commentaren van de Ohr HaChaim HaKodesh als illustratie van de kracht van wat ik 'het heilige moment' noem. De ervaring van zelfs een vluchtige spirituele ervaring, in dit geval het fenomeen van authentieke gemeenschap en de toewijding van een hele natie aan een heilige taak, kan "sneeuwballen" tot een voortdurend evoluerende toewijding aan het algemeen welzijn .

Rav Chaim Zeitchik , een wijze man van gezegende gedachtenis, gaat dieper in op dit "sneeuwbal"-concept. Hij verwijst naar passages in Talmoedische werken, zoals: "Als iemand zich ook maar een beetje heiligt in deze lagere wereld, zal hij zoveel meer geheiligd worden in de wereld daarboven;" of: "Als iemand zichzelf opent als door het oog van een naald , zal Ik [Hashem] voor hem de poorten van de tempelgang openen." Deze uitspraken, en zoveel andere als deze , kunnen gemakkelijk worden omschreven als het 'sneeuwbaaleffect'. Terwijl de kleine sneeuwbal, op een heilig moment, van de met sneeuw bedekte heuvel naar beneden rolt, groeit hij uit tot een gigantische sneeuwbal.

Misschien is dit wat wordt bedoeld met het gezegde in Pirké Avot: De ene mitsva resulteert in een volgende mitsva , mitsva goreret mitsva . Of in ons jargon: "Rol een sneeuwvlok bergafwaarts en hij zal zich ontwikkelen tot een besneeuwde rotsblok."

Het leven, in het bijzonder het Joodse leven, is vol met dergelijke 'heilige momenten'. Ze zijn te vinden in de schoonheid van de natuur, in de studie van de Tora, in woorden van gebed, in het kijken naar spelende kleine kinderen, in het reciteren van psalmen, in feestelijke melodieën, in momenten van verdriet en in het dansen van vreugde .

Maar de les van Esther's verzoek, en misschien nog meer in Mozes 'vermogen om ons allemaal samen te brengen, biedt ons modelmomenten ' van heilige momenten', momenten van achdoet en saamhorigheid. Als we zulke momenten maar konden grijpen, ook al zijn het maar vluchtige momenten, en ze zouden kunnen laten groeien als sneeuwballen die bergafwaarts rollen, zullen we betere individuen zijn en ons ontwikkelen tot een echte "am kadosh", een heilig volk in elke zin van het woord. (R. Zvi Hersh Weinreb)

Spiegels van de liefde

De Tora in Parshat Vajakhel, die het maken van de Misjkan beschrijft, doet er alles aan om de rol te benadrukken die vrouwen daarin speelden:

De mannen vergezelden de vrouwen en degenen die een donatie wilden doen, brachten armbanden, oorbellen, vingerringen en lichaamsversieringen mee, allemaal gemaakt van goud. (Shemot. 35:22)

Elke bekwame vrouw stak haar hand naar het spinnen, en zij brachten het gesponnen garen van hemelsblauwe wol, donkerrode wol, karmozijnrode wol en fijn linnen. Zeer bekwame vrouwelijke vrijwilligers sponnen ook de wol van de geiten. (Sh.35:25-26)

Iedere man en vrouw onder de Israëlieten die de drang voelde om iets te geven voor al het werk dat G-d via Moshe had bevolen, bracht een donatie voor Hashem. (Sh.35:29)

Sterker nog, de nadruk ligt nog groter dan het in de vertaling lijkt, vanwege de ongebruikelijke uitspraak in vers 22, Vayavo-u ha-anashim al hanashim, wat impliceert dat de vrouwen eerst kwamen om hun donaties te doen, en de mannen volgden slechts hun voorbeeld (Ibn Ezra, Ramban en Rabénoe Bachye).

Dit is des te opvallender omdat de Tora impliceert dat de vrouwen weigerden bij te dragen aan het maken van het Gouden Kalf (zie de commentaren op Sh.32:2). De vrouwen hadden een gevoel van oordeel in het religieuze leven – wat is ware eredienst en wat onwaar – dat ontbrak bij de mannen .

Kli Jakar (R. Shlomo Ephraim Luntschitz, 1550-1619) wijst er verder op dat, aangezien de Mishkan, een verzoening voor het Gouden Kalf was, de vrouwen helemaal geen behoefte hadden om bij te dragen, omdat het de mannen waren en niet de vrouwen die verzoening nodig hadden. Niettemin gaven vrouwen, en dat deden ze nog eerder dan de mannen.

Het meest ontroerende is echter verderweg in het volgende vers :

Hij [Betzalel] maakte de koperen wastafel (כִּיּוֹר) en de koperen voet ervan uit de spiegels van de toegewijde vrouwen [ha-tsov'ot], die samenkwamen bij de ingang van de tent van samenkomst (Ohel Moéd). (Sh.38:8)

De Wijzen (in Midrasj Tanchuma) vertelden hier een verhaal over. Dit is hoe Rashi het vertelt : De joodse vrouwen bezaten spiegels, waar ze in keken als ze zichzelf versierden. Zelfs deze [spiegels] weerhielden zij zich niet om mee te nemen als een bijdrage aan de Mishkan, maar Moshe verwierp ze omdat ze gemaakt waren voor verleiding [d.w.z. om wellustige gedachten op te wekken].

De Heilige, gezegend zij Hij, zei tegen hem: "Aanvaard [hen], want dezen zijn Mij dierbaarder dan wat dan ook, omdat door hen de vrouwen vele legioenen [d.w.z. door de kinderen die zij hebben gebaard] in Egypte hebben opgericht." Als hun echtgenoten moe waren van het slopende werk, gingen zij [de vrouwen] heen en brachten hen eten en drinken. Dan zouden zij [de vrouwen] de spiegels nemen en elk zou zichzelf met haar man in de spiegel zien, en zij zou hem verleiden met woorden, zeggende: "Ik ben mooier dan jij." En op deze manier wekten ze de begeerte van hun echtgenoten op en werden ze intiem met hen, werden ze zwanger en baarden ze daar, zoals er staat: "Onder de appelboom heb ik u gewekt" (Hooglied שִׁיר הַשִּׁירִים) Dit is [de betekenis van] wat בְּמִרְאֵת הַצְּבָאוֹת [lett., de spiegels van degenen die legioenen oprichten]. Dus, van [deze spiegels] werd de wastafel (kiyor) gemaakt.

Het verhaal is dit. De Egyptenaren probeerden niet alleen het volk van Israël tot slaaf te maken, maar ook een einde te maken. Een manier om dit te doen was om alle mannelijke kinderen te doden. Een andere was gewoon om het normale gezinsleven te onderbreken. De mensen, zowel mannen als vrouwen, waren de hele dag aan het zwoegen. 's Nachts, zegt de Midrasj, was het hen verboden om naar huis terug te keren. Ze sliepen waar ze werkten. De bedoeling was om zowel privacy als seksueel verlangen te vernietigen, zodat de Israëlieten geen kinderen meer zouden krijgen.

De vrouwen beseften dit en besloten het plan van de farao te verijdelen. Ze gebruikten spiegels om zichzelf aantrekkelijk te maken voor hun echtgenoten. Het gevolg was dat de intieme relaties werden hervat. De vrouwen werden zwanger en kregen kinderen (de "legioenen" waarnaar wordt verwezen in het woord tseva'ot). Alleen hierdoor kwam er een nieuwe generatie Joodse kinderen. De vrouwen verzekerden zich door hun geloof, moed en vindingrijkheid van het Joodse voortbestaan.

De Midrasj gaat verder dat toen Mozes de Joden beval om offers te brengen om de Mishkan te maken, sommigen goud, sommigen zilver, sommigen brons en sommige juwelen brachten. Maar veel van de vrouwen hadden niets van waarde bij te dragen, behalve de spiegels die ze uit Egypte hadden meegebracht. Deze brachten zij naar Moshe, die vol afschuw terugdeinsde. Wat, dacht hij, hebben deze goedkope voorwerpen, die door vrouwen worden gebruikt om zichzelf aantrekkelijk te maken, te maken met het Heiligdom en het heilige? Hashem berispte Moshe omdat hij op deze manier durfde te denken, en beval hem het te aanvaarden.

Het verhaal is op zichzelf al krachtig. Het vertelt ons, net als zoveel andere midrasjiem, dat zonder het geloof van vrouwen, Joden en het Jodendom het nooit zouden hebben overleefd. Maar het vertelt ons ook iets dat absoluut fundamenteel is voor het Joodse begrip van liefde in het religieuze leven.

Maimonides (Rambam) schrijft dit over de liefde voor Hashem :

Wat is de liefde voor Hashem die past ? Het is Hashem liefhebben met een grote en buitengewone liefde, zo sterk dat iemands ziel verweven zal zijn met de liefde van Hashem, zodat ze er voortdurend door in vervoering wordt gebracht, zoals een verliefde persoon wiens geest nooit vrij is van passie voor een bepaalde vrouw en te allen tijde door haar in vervoering wordt gebracht ... Nog intenser zou de liefde van Hashem moeten zijn in de harten van hen die Hem liefhebben. Ze zouden te allen tijde in vervoering moeten raken door deze liefde . (Rambam, Hilchot Tesjoeva, 10:5)

Dit is de liefde die we vinden in passages van Tehillim zoals: "Mijn ziel dorst naar jou, mijn lichaam verlangt naar jou, in een droog en vermoeid land waar geen water is. (Psalm 63:2)"

Alleen omdat de wijzen op deze manier over de liefde dachten, vonden ze het vanzelfsprekend dat het Hooglied – een uiterst sensuele reeks liefdesgedichten – ging over de liefde tussen Hashem en het Joodse volk .

Rabbi Akiva noemde het "het heilige der heiligen" van de religieuze poëzie.

De Midrasj dramatiseert dit :. Moshe gelooft dat nabijheid tot Hashem te maken heeft met celibaat en zuiverheid. Hashem leert hem iets anders, dat hartstochtelijke liefde, wanneer deze als een geschenk aan Hashem wordt aangeboden, de kostbaarste liefde van allemaal is. Dit is de liefde waarover we lezen in Shir ha-Shirim. Het is de liefde die we horen in Jedid Nefesh, het gedurfde lied dat we zingen aan het begin en tegen het einde van Shabbat. Toen de vrouwen Hashem de spiegels aanboden waarmee ze de liefde van hun man opwekten in de donkere dagen van Egypte, zei Hashem tegen Mozes: "Deze zijn Mij dierbaarder dan al het andere." De vrouwen begrepen, beter dan de mannen, wat het betekent om Hashem lief te hebben "met heel je hart en heel je ziel en heel je macht". (R.Jonathan Sacks z"l)

Eindeloze uitbreiding

Terwijl Am Jisrael zich voorbereidt op de bouw van de Misjkan, nodigt Moshe Rabénoe de mensen uit om bij te dragen aan de onderneming. "Vayavo'u kol ish asher - Elke persoon wiens hart hem optilde (klaar was om zich vrijwillig aan te bieden) kwam toen naar voren, en iedereen wiens geest hem bewoog, bracht een donatie aan Hasjem voor het maken van de Misjkan." (Sjemot 35:21) Dit vers is van grote betekenis voor ieder van ons als we ernaar streven om ons te ontwikkelen en ons te wijden aan een leven van Tora en toewijding aan Hasjem.

De Ohr Hachayim Hakadosh merkt op ,dat de woorden "asher nadva rucho" iemand beschrijven die ervoor kiest om zich te wijden aan een project op basis van zijn capaciteiten en middelen. Iemand wiens "hart is opgeheven" verwijst echter naar iemand die aanbiedt om bij te dragen boven zijn veronderstelde capaciteit. Inderdaad, Ramban merkt op dat Am Jisrael in die tijd niet was opgeleid om ambachtslieden te zijn, maar dat ze niettemin werden geïnspireerd om buiten hun waargenomen grenzen te handelen voor de eer van Hasjem .

Rav Jerucham Lebovitz zt"l leert ons dat om de Tora te verwerven en volgens de principes ervan te leven, men zijn natuurlijke vermogens moet overstijgen omwille van Hasjem.

Shlomo Hamelech vertelt ons: " Im tevakshena ka'kasef ... – als je het zoekt als zilver en ernaar jaagt als schatten, dan zul je de angst voor Hashem begrijpen..." (Misjlei 2:4-5)

Net zoals het duidelijk is dat het vinden van een schat inspanning en G-ddelijke genade vereist, moet men beseffen dat succes in het leren van de Tora een combinatie is van persoonlijke inspanning en van G-ddelijke hulp.

Onze parasja beschrijft Betsalel als 'vervuld' met de geest van Hasjem. Ook wij moeten onszelf vaten maken die 'gevoerd kunnen worden 'met G-ddelijke energie en succes'.

Het is essentieel voor een individu om de motivatie te vinden om uit zijn comfortzone te stappen, oprecht wijsheid en spirituele groei te zoeken, en zijn bitachon te versterken in de overtuiging dat Hasjem zal helpen bij zijn inspanningen . Inderdaad, we zeggen dit elke

ochtend in de beracha voor Sjema, "Ter wille van onze voorvaderen die op U vertrouwden en aan wie U choeké chajim, de wetten van het leven, onderwees."

Rav Chatzkel Levenstein zt"l merkt op dat mensen vaak geloven dat ze alleen siyata dishmaya nodig hebben voor materiële doeleinden. Alle aspecten van het leven, inclusief spirituele zaken, zijn echter geschenken van Hasjem . Wanneer we de moeite nemen en laten zien hoeveel we de Tora en spiritualiteit waarderen, dan zal Hasjem ons helpen.

David Hamelech leert ons: "Harchev picha va'amalehu - open uw mond wijd en ik zal hem vullen." (Tehillim 81:11) We moeten ernaar verlangen om verder te reiken, om diep van binnen te graven en te zien dat we tot veel meer in staat zijn. We zullen dan kansen van begrip en G-ddelijke hulp krijgen die ons naar steeds grotere niveaus zullen brengen.

Rav Gifter zt"l zei vaak tegen zijn studenten: " Het minimum dat Hasjem van je wil , is het maximale dat je hebt." In onze parasja modelleert Am Jisrael voor ons dat wanneer iemand ernaar verlangt de Wil van Hasjem te doen, ons maximum veel meer is dan we ons zelfs maar kunnen voorstellen . (R. S. Smiles)

Joods leven : Een goede match

Vraag : Denkt u uit uw ervaring dat het enig voordeel heeft dat specifiek het meisje religieus sterker is in de relatie?

Vanuit het perspectief van de Tora is de vrouw degene die de spirituele toon van het huis zet . Ze brengt de kedusha (heiligheid), de warmte en de sfeer van verbondenheid met Hasjem binnen. Hoewel de man het voortouw kan nemen op het gebied van halachische naleving - het leren, davenen en bepalen van bepaalde halachische regels - creëert de vrouw de omgeving die die naleving voedt en er betekenis aan geeft.

Dus, is er een voordeel voor de vrouw om religieus sterker te zijn ? In veel gevallen wel .

De diepe verbondenheid van een vrouw met Hasjem kan het huis verheffen, haar man inspireren en hun toekomstige gezin op een prachtige manier beïnvloeden. Als een vrouw toegewijd is aan haar spirituele groei en haar man dat waardeert en respecteert, kan het een krachtige kracht zijn voor het bouwen van een sterk Joods gezin .

De echte vraag gaat niet alleen over het religieuze niveau, het gaat over afstemming in waarden en een gedeelde groeimindset. Als een vrouw sterker is in haar naleving, en haar man is respectvol, bewondert haar toewijding en staat open voor groei, dan kan dit een mooie match zijn. Veel sterke Joodse families zijn op deze manier opgebouwd.

Mijn benadering van matchmaking volgt dit Torah-perspectief: de vrouw bepaalt de spirituele standaard van het huis, en zolang er bewondering, respect en een gedeelde visie op groei is, kunnen ze samen iets sterks en blijvends opbouwen.

Want uiteindelijk gaat het huwelijk niet over identieke niveaus - het gaat over partnerschap. Wanneer een stel elkaar steunt en opbeurft, gebeurt daar de echte magie. (A. Ben Shalom)

Shabat Shalom

Voor suggesties en commentaar : mobi166@hotmail.com

Gelieve dit blaadje (deze link) ook door te sturen aan vrienden en kennissen.

En je bronnen zullen zich naar het buitenland verspreiden (משלי ה:טז)

לע"נ ר' יששכר דב בן ר' מנחם מנס ולע"נ מרת פרומה בת ר' צבי אריה